

עין משפט גד מצוה

א [מיי] פֿיט מ'ה'ל טומאה ארכלן ה'ל ג].
ב [מיי] פֿי"א מה'ל טומאה ארכלן ה'ל טו]:
לא ג מיי פֿיי מה'ל טומאה צרעת ה'ל י:

מוסף רש"י

ששוקל כל קלים וחמורים. לדרוש קל מחמור וחמור מקל לפי המשקולת של קל וחומר (תנינה טו.).
במגדל הפורח באריר. י"מ שדורשן גובהו של למ"ד ורושקין בן כל זמא, וי"א מגדל דור הפלגה, ולי נראה מגדל הפסחול לחיר גרסיקן, וכן מהלכות אלהות, מגדל של עץ שקורין שמטי"ר ועמוד כפתה ופסחו פסוח לנבקעה או לחצר שהוא חויר, כמסכת אלהות (פ"ד מ"א) ישנה משנה מגדל העמוד באריר (טו.). כרלי תנוי"ב בנזיקין. לא ה' גדולים בכל גמרא של ד' קטרים אלא בתלמוד בני שטו (ברכות ב.) או: למדע לא היה גדול אלא כסדר טימן (תענית ב.).
האשה שכובשת ירק בקדירה. כמסכת טהרות היא פסוק שני, בני דות מיי"ר דק"ל (שולחן פ"א מ"ל) כל דות האוכלין ש נעטב כסדר טימן כן נעמא גם האוכל הירק לדות, דיד כמניס ומני"ב כדלמתי"ב בעשור וכו'עב כד (חולין ק"ח). מכל האוכל לרבות הדות וקמי התם אשה שהיא כובשת ירק לדות שלהן טהורין, דכשהיא עולמת אוחת הדות משתברות ואי אפשר ליעול הירקות בדות שלהן, שנעמט ונפסק האוכל מן הד מוחמת כבישה, כובשת, שולחן ג'ע"ג, עולמת שהיא המטקע שלהן ויבשו, דרך אשה כן כובשת ירק ממיס שיסתמרו לזמן מרובה. טהורים העלים והקלחים (תענית ב.). ואמרי לה.

כי מטא לאדן צפק שני (שדולין מ"א) זיתים, ששבען במטרפיהן. כתרומתו עלה (בראשית ח) טרפס, עלין שלהן דהייט דות (תענית טו.). טהורים הדות להניא טומאה לאוכל, דמו לא חיי למיאר בית ד' (טו) שמוסקין זיתים עם העלן כדי לאחון בהן, דהו להו על ד' לזיתים להניא להם טומאה, כדלמתי"ב ממצא טומאה על האוכל, ולס כעשן כטרפישן כחומן כעלה מותב ד' מין העלן, לפי שהכבישה מקבתן ומככתן ואינן רלויין טוב לאחון כן (ברכות ב.). שהיו שני רבויי מתקשין כן בכל הגמי (טו) או: עומק גדול, ולא היה הנידע (תענית בד.).
ולת רש"י מוחיבתא. י"ג פניס יג בניט משנה וברייתא של ששה פטרים ומסכת עוקצין גס ה"א י"ג פניס, כגון משנת רבי הו' ח"א ומשנה בר קפדא ולו ומנא דבי שמוא"ל, ודכי אמרתי"ב כמס' גדלים (מ"א) רבי ממתי

קו:

הרגו אל חלליהם. מיתות הרצח משמע שתלאוהו והצימו אש תחת הלליצה וחמכו רחשו ונפל לתוך האש. תלייה היינו חנק חמיכת הראש הרג כשנפל לארץ סקילה כשנפל לאור היינו שריפה: **בר סלתינ וסלם.** ור"ח לית ליה דר' סימאי דלמר לעיל [ע"ה] שלשה היו צבואתה עצה דפרעה צלעס ואיוצ ויתרו לר' סימאי צלעס חיה יותר מן מאתיס ועשר שנים דהא היה צענת פרעה דכל הצן הילוד היאורה תשליכוהו) ללרבי סימאי כל אומן מאתיס ועשר שנים שהיו ישראל צגלות מנזרים עד מלחמת מדין חיה צלעס: **חגירא.** תרגום של פיסח^(ט): **כד קטל יסיה פנחס ליסטאה.** שר צבא ואפילו קטליה אחר כל המלחמה נקראת על שמו: **כזולסו.** מלכים והדיוטות: **לא ספיס וסדרוש.** לנגנאי: **לצר מנעלס.** דכל מה דמשכתת ליה לנגנאי **דרוש:** (ס) **שמא יזא זא לפרצות רעה)** **לאחר שיאל לפרצות רעה אמר ווי.** לכן כחוצ דוי"ג: **א"ל הקצ"ה לרואג והלא גבור אסא כסורה למה סתהלל.** לספר לשון הרע על חכם בתורה אתה דכתיב (משלי לא) ומרת חסד על לשונה: **מרלחיס.** שהרג נוצ: **עלי פיך.** ולא צלב: **כפהלה ייראו.** הדדיקים היו יראים שלא ילמד אדם ממעשיו של דואג שהולך וחוטא ומלליח: **ולכסוף.** כשמת כחלי ימיו ושז גמולו בראשו ישחקו: **חיל בלע ויקיאנו.** המתן עד שתשכת תורתו: **אמר לפניו מבטנו ורישנו אל.** אל תמתין לו עד שתשכת אלף תמחר ותשכיחטו: **עז מדרשא.** מאלה זה בית המדרש: **ושרשך מארץ חייס סנה.** שורש שלו תכסח מארץ חייס דלא להוו ליה צנין רבנן: **כל אוסיוס שסורה.** שהיה צקי כחסירות ויתירות: **שוקל קליס וחמוריס.**

הרגו אל חלליהם. מיתות הרצח משמע שתלאוהו והצימו אש תחת הלליצה וחמכו רחשו ונפל לתוך האש. תלייה היינו חנק חמיכת הראש הרג כשנפל לארץ סקילה כשנפל לאור היינו שריפה: **בר סלתינ וסלם.** ור"ח לית ליה דר' סימאי דלמר לעיל [ע"ה] שלשה היו צבואתה עצה

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

יודע לדרוש צקל וחומר: **כמגדל הפורח באויר.** מתג עליונה שלמעלה מן הלמ"ד מפני מה כפופה למטה. לשון מ"ר מפי השמועה. ל"א כמגדל הפורח באויר הנכנס לארץ העמים כשידה תיבה ומגדל אס הוא טמא אס לאו. ל"א ג' מאות הלכות כמגדל הפורח באויר

לעשות כישוף להעמיד מגדל באויר כגון שלש מאות הלכות צנטיעות קשואין דלמנן צפירקין דלעיל (דף סה.). ולמורי נראה דה"ג שלש מאות הלכות כמגדל העומד [באויר] ומשנה אחת כזהלות (פ"ד משנה א) דמשמעיי כהכי מגדל העומד באויר וטומאה צתוכה כלים שזמכו טמאים וכן נראה לר': **כרסוא למצעה בעיי.** וללמוד מורה כחמנא לצבא צעי דהא צניי דרצ יהודה כולוה תנויי כסדר זיסקין היה כל הגמרא שלהן לא הוה אלף צסדר זיסקין שלא היו מרציין לא כן [לדרוש]: **האשה שכובשת ירק כקדירה.** לא אשכחתיה כמסכת עוקצין: **שכובשת ירק.** כחומץ או צזיר טהורים דאין מקצלין טומאה ע"י עוקצין שאס נגע טומאה כשרשיו העלון טהורין שאין נעשין יד לעלין מחלר שכבשת שאין מניחין לשם אלף למראה: **ויסיס שכבשן כטרפישן.** איתא כמסכת עוקצין (פ"ג מ"א): **טרפישן.** עלין שלהן טהורין הוימיס שאין נעשין להם צית יד להכניס להם טומאה: **הויס דרצ ושמואל קא חוינא סכא.** דלא הוה ידע מניי טעמא הן טהורין: **סליסר מסיבסא.** י"ג ישיבות שאנו עוסקין כולן כמסכת עוקצין ויודעין אותה יפה ואפי' הכי צהס^(ט) היו חסידים יותר ממנו דאלו רצ יהודה כו': **לא כזירי.** לא היו יודעין הלכה לפרשה כתקנה כטעמא: **דלא סלקא לנו שמעספא נו'.** שלא זכו לקבוע הלכה כמותן: **ומתרגמינן להלוטיין.** ואנן חנן לשון חלוטיין גבי מלורע: **אלופי.** היינו רבי:

אובל

יתצד לנצח אמר הקב"ה לדוד יתני דואג לעלמא דאתי אמר לפניו גם אל יתצד לנצח ⁽⁶⁾מאי דכתיב יחתך ויסחך מאהל ושרשך מארץ חיים סלה אמר הקב"ה לימרו שמעתא בי מדרשא משמיה אמר לפניו יחתך ויסחך מאהל ליהוי ליה בנין רבנן ושרשך מארץ חיים סלה וא"ר יצחק ⁽⁷⁾מאי דכתיב ⁽⁸⁾איה סופר איה שוקל איה סופר את המגדלים איה סופר כל אותיות שבתורה איה שוקל ששוקל כל קלים וחמורים שבתורה איה סופר את המגדלים שהיה סופר שלש מאות הלכות פסוקות כמגדל הפורח באויר ⁽⁹⁾א"ר ארבע מאה בעיי"י בעו דואג ואחיתופל כמגדל הפורח באויר [ולא איפשט להו חד] אמר רבא רבותא למבעי בעיי ⁽⁷⁾בשני דרב יהודה כולי תנויי בנזיקין ואנן קא מתנינן טובא ⁽⁶⁾בעוקצין וכי הוה מטי רב יהודה ⁽⁸⁾אשה שכובשת ירק כקדירה ואמרי לה ⁽⁹⁾זיתים שכבשן כטרפיהן טהורים אמר הויות דרב ושמואל קא חוינא הכא ואנן קא מתנינן בעוקצין תלת סרי מתיבתא ורב יהודה שליף מסאני ואתא מטרא ואנן צוחינן וליכא דמשגח בן אלא הקב"ה ליבא בעי דכתיב ⁽¹¹⁾וה' יראה ללבב אמר רב משרשיא דואג ואחיתופל לא [הוון] סברי שמעתא מתקיף לה מר זוטרא מאן דכתיב ביה איה סופר איה שוקל איה סופר את המגדלים ואת אמרת לא הוו סברי שמעתא אלא דלא הוה סלקא להו שמעתא אליבא דהלכתא דכתיב ⁽¹²⁾סוד ה' ליראיו וא"ר אמי לא מת דואג עד ששכח תלמודו שנא' ⁽¹³⁾הוא ימות באין מוסר וברוב אולתו ישגה רב (אשי) אמר נצטרע שנאמר ⁽¹⁴⁾הצמתה כל זונה ממך כתיב התם ⁽¹⁵⁾לצמיתות ומתרגמינן לחלוטיין ⁽¹⁶⁾ותנן י'אין בין מוסגר ומוחלט אלא פריעה ופרימה (סימן שלשה ראו וחצי וקראו) א"ר יוחנן שלשה מלאכי חבלה נזדמנו לו לדואג אחד ששכח תלמודו ואחד ששרף נשמתו ואחד שפיזר עפרו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ⁽¹⁷⁾(א"ר) יוחנן דואג ואחיתופל לא ראו זה את זה דואג בימי שאול ואחיתופל בימי דוד וא"ר יוחנן דואג ואחיתופל לא חצו ימיהם תניא נמי הכי אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ⁽¹⁸⁾כל שנותיו של דואג לא היו אלא שלשים וארבע ושל אחיתופל אינן אלא שלשים ושלש וא"ר יוחנן בתחלה קרא דוד לאחיתופל רבו ולכסוף קראו חבירו ולכסוף קראו תלמידו בתחילה ⁽¹⁹⁾קראו רבו ⁽¹⁶⁾ואתה אנוש כערכי אלופי ומיודעי ולכסוף קראו חבירו ⁽¹⁷⁾אשר יחדו נמתיק סוד בבית אלהים נהלך ברגש ולכסוף קראו ⁽¹⁸⁾תלמידו ⁽¹⁶⁾גם איש שלומי אשר בטחתו בו אובל

יתצד לנצח אמר הקב"ה לדוד יתני דואג לעלמא דאתי אמר לפניו גם אל יתצד לנצח ⁽⁶⁾מאי דכתיב יחתך ויסחך מאהל ושרשך מארץ חיים סלה אמר הקב"ה לימרו שמעתא בי מדרשא משמיה אמר לפניו יחתך ויסחך מאהל ליהוי ליה בנין רבנן ושרשך מארץ חיים סלה וא"ר יצחק ⁽⁷⁾מאי דכתיב ⁽⁸⁾איה סופר איה שוקל איה סופר את המגדלים איה סופר כל אותיות שבתורה איה שוקל ששוקל כל קלים וחמורים שבתורה איה סופר את המגדלים שהיה סופר שלש מאות הלכות פסוקות כמגדל הפורח באויר ⁽⁹⁾א"ר ארבע מאה בעיי"י בעו דואג ואחיתופל כמגדל הפורח באויר [ולא איפשט להו חד] אמר רבא רבותא למבעי בעיי ⁽⁷⁾בשני דרב יהודה כולי תנויי בנזיקין ואנן קא מתנינן טובא ⁽⁶⁾בעוקצין וכי הוה מטי רב יהודה ⁽⁸⁾אשה שכובשת ירק כקדירה ואמרי לה ⁽⁹⁾זיתים שכבשן כטרפיהן טהורים אמר הויות דרב ושמואל קא חוינא הכא ואנן קא מתנינן בעוקצין תלת סרי מתיבתא ורב יהודה שליף מסאני ואתא מטרא ואנן צוחינן וליכא דמשגח בן אלא הקב"ה ליבא בעי דכתיב ⁽¹¹⁾וה' יראה ללבב אמר רב משרשיא דואג ואחיתופל לא [הוון] סברי שמעתא מתקיף לה מר זוטרא מאן דכתיב ביה איה סופר איה שוקל איה סופר את המגדלים ואת אמרת לא הוו סברי שמעתא אלא דלא הוה סלקא להו שמעתא אליבא דהלכתא דכתיב ⁽¹²⁾סוד ה' ליראיו וא"ר אמי לא מת דואג עד ששכח תלמודו שנא' ⁽¹³⁾הוא ימות באין מוסר וברוב אולתו ישגה רב (אשי) אמר נצטרע שנאמר ⁽¹⁴⁾הצמתה כל זונה ממך כתיב התם ⁽¹⁵⁾לצמיתות ומתרגמינן לחלוטיין ⁽¹⁶⁾ותנן י'אין בין מוסגר ומוחלט אלא פריעה ופרימה (סימן שלשה ראו וחצי וקראו) א"ר יוחנן שלשה מלאכי חבלה נזדמנו לו לדואג אחד ששכח תלמודו ואחד ששרף נשמתו ואחד שפיזר עפרו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ⁽¹⁷⁾(א"ר) יוחנן דואג ואחיתופל לא ראו זה את זה דואג בימי שאול ואחיתופל בימי דוד וא"ר יוחנן דואג ואחיתופל לא חצו ימיהם תניא נמי הכי אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ⁽¹⁸⁾כל שנותיו של דואג לא היו אלא שלשים וארבע ושל אחיתופל אינן אלא שלשים ושלש וא"ר יוחנן בתחלה קרא דוד לאחיתופל רבו ולכסוף קראו חבירו ולכסוף קראו תלמידו בתחילה ⁽¹⁹⁾קראו רבו ⁽¹⁶⁾ואתה אנוש כערכי אלופי ומיודעי ולכסוף קראו חבירו ⁽¹⁷⁾אשר יחדו נמתיק סוד בבית אלהים נהלך ברגש ולכסוף קראו ⁽¹⁸⁾תלמידו ⁽¹⁶⁾גם איש שלומי אשר בטחתו בו אובל

בו מוסגר ומוחלט. אין בין מוסגר ומוחלט. בין מלורע מוסגר למלורע מוחלט, לאחר סלו ימי הסגר ונראה כי כערכי. משז כמותי, מיודעי. חס שלי, כמו (בדים א) אנוסי חמניס ויודעיס (אבות פ"ו ט"א).

מסורת הש"ם

א) [עיי הטפחא בעיי"א],
ב [מגינה טו:],
ג [א י"א א"ר חמי, ד] מענית כו:
ד ע"ש כצטת כ. ע"ש,
ה י"א כשימא סדרי,
ו [טהרות פ"ב מ"א],
ז [עוקצין פ"ב מ"א],
ח מגילה ח: עירכין טו:,
ט [ג"ל ואמר ר',]
י לעיל סע:,
יא [צות פ"ו מ"ג],
יב צילקוט ח"ב סוף רמו משמא הגירסא ולכסוף קראו איש,
יג [שמות א],
יד [ויקרא כא],
טו [רש"ל מ"י],
טז כפ"א:
הס,

תורה אור השלם

- ↑ וצא בילעם בן בעור הקוסם הרגו בני ישראל בתוך אל חלליהם:
יחושבי יג כב
- ↑ וצאה אלהים תורדם לכבא שחת אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ואני אבטח בך:
תהלים נה כד
ושם איש מעבד שאול ביום ההוא נעצר לפני י' ושמו דאג האדמי אביר הרעים אשר לשאלו:
- ↑ שמואל א כא ה
ויאמר המלך לדויג [לדואג] סב אתה ופגע בבגדיי ושב דויג [ודואג] האדמי ופגע הוא בבגדיי וקמת ביום ההוא שמיני וחמישה איש נשא אפרו בך:
- ↑ שמואל א כא ה
ויאמר המלך לברעה [לדואג] סב אתה ופגע בבגדיי ושב דויג [ודואג] האדמי ופגע הוא בבגדיי וקמת ביום ההוא שמיני וחמישה איש נשא אפרו בך:
- ↑ מה תהדלל ברעה הגבור חסד אל כל היום:
תהלים נב ג
- ↑ וקרשע אמר אלהים מה לך לספר חקי ותשא בריתי עלי פיך:
תהלים נ טז
- ↑ וראו צדיקים ויראו ויעליו ישחקו:
תהלים נב ח
- ↑ חיל בלע ויקאנו מבטנו וירישנו אל:
איוב כ טו
- ↑ גם אל יתצד לנצח יתחק ויחזק מאהל ושרשך מארץ חיים סלה:
תהלים נב ז
- ↑ לכך יהגה אימה איה ספר איה שלק איה ספר את המגדלים:
ישעיהו לג יח
- ↑ ויאמר ה' אל שמואל אל תבט אל מראהו ואל תבט קומתו כי מאסתיהו כי לא אשר יראה האדם וי' האדם יראה לעינים וי' יראה ללבב:
שמואל א טז ז
- ↑ סוד ה' ליראיו ויראיו תהלים כה יד
- ↑ הוא ימות באין מוסר וברב אולתו ישגה:
יברך איתלו ישגה: משלי ה כג
- ↑ פי הנה רחוקי יאבדו והצמתה כל זונה מפוקי:
תהלים עג כז
- ↑ והארץ לא תמכר לצמתת פי לי הארץ פי גרים ותושבים אתם עמדי:
ויקרא כה כג
- ↑ וצאה אנוש כערכי אלופי ומיודעי:
תהלים נה יד
אשר יחדו נמתיק סוד בבית אלהים נהלך ויחדו נמתיק סוד בבית אלהים נהלך
- ↑ תהלים נה טו
ברגש: גם איש שלומי אשר בטחתו בו אובל לחמי הגדיל עלי עקב: תהלים מא י

^[1] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[2] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[3] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[4] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[5] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[6] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[7] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[8] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[9] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[10] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[11] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[12] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[13] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[14] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[15] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[16] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[17] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[18] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

^[19] יודע לדרוש צקל וחומר: כמגדל הפורח באויר

א (נסוּחַ נִסְ; 3) גִּדְיִי כִפִּייהָ, א) יִיג עֲלוּי, ד) בִּימָנוּ. עַשׂ, ט) יִיֵא צִהֲלוּת וּגְנֵעִים, ו) [עִי הֵיטֵב יוֹמָאָהּ 10:1], ו) [יּוֹמָאָהּ כִּבְיָהּ, 10:1], ח) [נִיבִיל וַיִּתְּלֶנָּךְ, ט) זִיל וְאִפְסֵר, וְאִפְסֵר,

הַגְּהוּת הַגֵּרִי"א

[א] גַּם' אִז אִז חֵסֶם מִמֶּךָ (וְעִי רִשִׁי'): [ב] שֵׁם וּבְקִימִי מִפְּשַׁע רַב. מִמֶּךָ, וּבִי' אִז אִז חֵסֶם וּכְלָ גִרְסַת רִבְטוּ בְּמִי' כִּיִּה עִי'':

מוֹסַף רִשִׁי

אֲבֵר קָטָן יֵשׁ בְּאֲדָם. גִּוּייה גִּדְי, מִשְׁבִּיעִנוּ. כְּתַמְשִׁי, רַב־ב. גִּוּפו חֲסִי כַח וְרַבֵּעַ לַעַת זְקִינָה, מִרְעִיבוּ שְׂבַע. כַּחַשׁ שֵׁטֶס מְרַעֲבֵי (נִבְיָהּ). רַבְעִלְעִי. כְּשִׁיל אֲשֵׁמִי זֶה, שְׁמַתְלוּהָ חֲתַלְמִי בַּה, כְּמוֹ (בְּרַאשִׁית 3) וַיִּבֶן אֶת הַלְּלוּ, קִרְעוּ וְלֹא דִמּוּ. אִם קִרְעוּי לֹא מַלְלָה דַס' בִּיחַ' טַס).

אוכל לחמי. לומד תורמי: **ש**הפך **משכנו של לילה לשל יום**. שהיה משמש מנתו ביום כדי שיהא שבע מתשמיש ולא יהרסר אחר אשה כל היום: **וגהעלמה ממנו [הלכה]**. שהמשציע אצרו כשתמיש רעב ומרובה תאוה: ה"ג **מ**הפך **על גג המלך** ולא גרסינן והיינו: **חלפא**.

כוורת: **פתיק [ציה]** גירא. ככוורת כלומר שהכה ושצרה. ל"א פתחה

שצרה ונפתחה: **מסקדשם מטומאה**.

אותה שעה פסק טומאתה ולא צא

עליה כשהיא נדה: **פקדס לילה**.

על מעשה לילה פקדתי אם אוכל

לעמוד בנסיון של דבר עזיירה:

לרפסני כל סמאל. חשבת לרפסני

ולא מללחתי נקי: (ומוסי כל יעבר

פוי) איכו **זוממא נפל** מי יתן והיה צפי

רסן **ט** ואפשר לעכז את דברי שלא

אומר דבר זה [של] כחנני: הר

שכס. מלך שלכס: **לפור נדדוס**.

דעל ידי כפור נטרס כלאמר אדמי

ליה כלפור: **למריה**. העבד נלחו

ללדווי בתוכחתו: **כי אני ללע**

נכון. אותו ללע היה נכון לי:

שאלנה פנה. שקפך את השעה לימק

ע"י עזיירה: **נאספו עלי נכיס**.

כצלי מומין כמו פרעה נכה (מלכיס

3 כג). והיו מלעעגיס עלי ואני כלל

יודע. ל"א ולא ידעתי לא הייתי יודע

כשמלעעגיס כלומר פחאוס צל עלי

אותו עון שלא ידעתי (עד) שניתן

פתחון פה לציטני: הכי גרסינן

כשעה שטוסקין כמיסוס כיס דין

אומרים כנא על אשם איש מיסוסו

וכו': י"ח עונות. ל"ח נשוי שלא

לענגן: **כאחסי אשה**. אפילו

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

קו.

תורה אור

1. בחנני יי נסני צָרְפָה כליזתי ולבי:

ההלים כו ב
2. ויהי לעת הערב ויקם דוד מעל משכבו ויתהלך על גג בית המלך וירא אשה רחצת מעל הגג והאשה טובת מראה מאד: שמואל ב יא ב
3. וישלח דוד וידרש לאשה ויאמר הלא זאת בת שבע בת אליעם אשת אוריח החתי: שמואל ב יא ג

4. כבנת לבי פקדת לילה צופתי בל חמצא זמתי בל יעבר פי:

ההלים יז ג
5. למנצח לְדוֹד בְּךָ חֲסִיתִי אִיךָ תֹאמְרוּ לנִפְשִׁי נִדְרֵי הַרְבֵּם צָפוּר: ההלים יא א
6. לך לבדך חֲטָאתִי וְהִרַע בְּעֵינַי עֲשִׂיתִי לִמְעַן תִּצְדַּק בְּדִבְרֶךָ תוֹכַח בְּשִׁפְטֵי:

ההלים נא ו

7. כִּי אֲנִי לְצִלְעֵךְ בְּכוֹן וּמְכַאֲבוֹ נְגִידֵי תְמִיד:

ההלים לח יח
8. וּבְצִלְעֵי שְׁמֹחוּ וְנֹאסְפוּ וְהִרַע בְּעֵינַי עֲשִׂיתִי יְדַעְתִּי קִרְעוּ וְלֹא דִמּוּ: ההלים לה טו

9. וְנִעַמְתִּי בְּאַנְחָתִי אֲשַׁחֶהה כִּבֵּל לִלְחָה מִשְׁתִּי בְּרַמְעֲתֵי עֲרֻשֵׁי אֲמִיסָה:

ההלים יז ו

10. ויהי דוד בא עד הראש אשר ישתחוה שם לאלהים והנה לקראתו חושי הארצי קרעו כבתו האדמה על ראשו: שמואל ב טו לב
11. הוא צלקתא ראשה די דהב טב חרוזי ודך עוהי די כסף מעוהי וירכתה די נחש:

דניאל ב לב
12. כִּי יִדְהָה לְאִישׁ בֶּן סוּרֵר וּמְוִרָה אֵינּוּ שִׁמַע בְּקוֹל אֲבִיו וּבְקוֹל אֲמוֹ וְהִסְרֹו אֹתוֹ וְלֹא יִשְׁמַע אֲלֵיהֶם: דברים כא יח
13. שְׂגִיאוֹת מִי יִבֶּן מִנְּקֻרוֹת נִקְנִי:

ההלים יט יג
14. אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר שְׁלַח מֹשֶׁה לְתוֹר אֶת הָאָרֶץ וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְדוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון וְחוֹשֻׁעַ:

במדבר יג טו
15. הִיחָתָה אִישׁ אֵשׁ בְּדִיּוֹ וּבְגָדָיו לֹא תִשְׂרַפְּנָה: משלי ו כו
16. תִּחְטְאֵנִי בְּאֻזֹּב וְאֶתְּרֵה תִּכְבֶּסְנִי וּמִשְׁלַג אֲלַבְּיָי: ההלים נא ט

17. הַשִּׁיבָה לִי שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי: ההלים נא יד
18. יִשׁוּבוּ לִי יִרְאִיךָ וְיִדְעִי עֲדֹתֶיךָ:

ההלים קיט עט
19. וְהִמְיִים אֲשֶׁר מִלֶּךְ דָּוִד עַל יִשְׂרָאֵל אֲרַבְעִים שָׁנָה בַּחֲבָרֹון מִלֶּךְ שֶׁבַע שָׁנִים וּבִירוּשָׁלַם מִלֶּךְ שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ עָשָׂר: מלכים א ב יא

כשעת אנחתי אשחה כלל לילה: **מטטי**. תשמיש המטה ענין סחי ומאוס (אִיכָה a) קרי ליה: **כדמעטי ערשי חמסה**. כששעת דמעטי אני ממאִיס את מטטי כשתמיש: **יאמרו מלך כדמוסי**. חסיד כדמותי הרגו צנו ויהו מתרעמין על מדותיו של הקצ"ה ונמלל **סס** שמים מתחלל כפרהסיא: **מוטצ**

אעצוד ע"ו. ואחלל את השס אני לצדי ולא יחללו [אותו] כל העס:

אמר ליה. חושי הארכי לדוד הקצ"ה

לא עבדי דינא צלל דינא סמעמיד

צנך להרנך דאת מאי טעמא נסבת

יפת תואר דלמו של אכשלוס מעכה

צת תלמי מלך גשור (שמואל ב a)

ותפסה דוד כמלחמה דלון לומר

כעצירה צלה לו דהא כתיב

(מלכיס a טו) רק כדבר אוריה

החתי: **סוחר כוסי**. דרכו לפנות

את סחורתו מעט מעט להעמידה

על דמיס מועטים: **שגיאוס מי**

יצין. מי יכול להשמר משגגות:

אמר לו. הקצ"ה: **שציקא לך**.

מחול לך: **נספרוס**. [מוזין] של

כנעה: **זדיס**. מויד של פרהסיא:

ה"ג אל ימשלו כי **דנא לישטעו כי**

כנן. והיינו אל ימשלו לשון משל

שלא ירעשו כשטלתי חכמי הדורות

ולו איתס: **שלא יכנז סורחני**.

שמתמוק אותה פרשה מן המקרא

וישתכח הדבר לעולמים: **כל**

הפרסה. כדמוצה כנר שעשית אותו

חטא: **על אחס כמה וכמה**. שלא

מעקור: **סחטאני כאוזב**. מכלל

שהיה לריך טהרת אוזב כמזרע:

כחברון

4. בחנת לבי פקדת לילה צרפתי
בל יעבר פי אמר איכו זממא נפל
כפומיה דמאן דסני לי ולא
אמר כי הא מילתא דרש רבא מאי
דכתיב 5. למנצח לדוד בה' חסיתי
איך תאמרו לנפשי נודי הרכם צפור
אמר דוד לפני הקב"ה רבא מאי
דכתיב 6. לך לבדך חטאתי והרע
בעיניך עשיתי למען תצדק בדברך
תזכה בשפטך אמר דוד לפני
הקב"ה גליא וידיעא קמך דאי
בעיא למכפיייה ליצרי הוה כייפינא
אלא אמינא דלא לימרו עבדא 7.
וכי למריה דרש רבא מאי דכתיב
8. כי אני לצלע נכון ומכאובי נגדי
תמיד ראויה היתה בת שבע בת
אליעם לדוד מששת ימי בראשית
אלא שבאה 9. אליו במכאוב וכן
תנא דבי רבי ישמעאל ראויה היתה
לדוד בת שבע בת אליעם אלא
שאכלה פנה 10. דרש רבא מאי
דכתיב 11. ובצלעי שמחו ונאספו
נאספו עלי נכיס ולא ידעתי קרעו
ולא דמו ויהי דרש רבא מאי דכתיב
12. כי אני לצלע נכון ומכאובי נגדי
תמיד ראויה היתה בת שבע בת
אליעם אלא שאכלה פנה 13. בארבע
מיתות ב"ד פוסקין ממשנתן ואומרים
לי דוד הבא על אשת איש מיתתו כמה
אמרתי להם הבא על אשת איש
מיתתו כחנק ויש לו חלק לעוה"ב אבל
המלבין פני חבריו ברבים אין לו חלק
לעולם הבא אמר רב יהודה אמר רב
אפילו בשעת חליו של דוד קיים שמנה
עשרה עונות שנאמר 14. יגעתי
באנחתי אשחה בכל לילה מטתי
בדמעתי ערשי אמסה ואמר רב יהודה
אמר רב בקש דוד לעבוד ע"ז שנאמר
15. ויהי דוד בא עד הראש אשר
ישתחוה שם לאלהים ואין ראש אלא
ע"ז שנאמר 16. והוא צלמא רישיה
די דהב טב והנה לקראתו חושי הארכי
קרוע כתנתו ואדמה על ראשו אמר לו
לדוד יאמרו מלך שכמותך יעבוד ע"ז
אמר לו מלך שכמותי יהרגנו בנו
מוטב יעבוד ע"ז ואל יתחלל שם שמים
בפרהסיא אמר מאי טעמא קנסיתב
יפת תואר א"ל יפת תואר רחמנא
שרייה א"ל לא דרשת סמוכין דסמך
ליה 17. כי יהיה לאיש בן סורר
ומורה כל הנושא יפת תואר יש לו
בן סורר ומורה דרש ר' דוסתאי
דמן בירי למה דוד דומה לסוחר
כותי אמר דוד לפני הקב"ה רבש"ע
18. שגיאות מי יבין [א"ל] שביקי
לך ומנסתרות נקני שביקי לך גם
מוזדים חשוך עבדך שביקי לך אל
ימשלו בי [א] אז איתם דלא לישתעו
בי רבנן שביקי לך [ב] ונקיתי מפשע
רב 19. שלא יכתב סרחוני אמר לו
א"א ומה יו"ד שנטלתי משרי עומד
וצווח כמה שנים עד שבא יהושע
והוספתי לו שנאמר 20. ויקרא
מושה להושע בן נון יהושע כל הפרשה
כולה עאכ"ו ונקיתי מפשע רב אמר
לפניו רבש"ע מחול לי על אותו עון
כולו אמר כבר עתיד שלמה בנך לומר
בחכמתו 21. היחיתה איש אש
בחיקו ובגדיו לא תשרפנה אם יהלך
איש על הגחלים ורגליו לא תכוינה
כן הבא על אשת רעהו לא ינקה
כל הנוגע בה א"ל כל הכי נטרד
ההוא גברא א"ל קבל עליך יסורינן
קבל עליי אמר רב ששה חדשים
נצטרע דוד ונסתלקה הימנו שכינה
ופירשו ממנו סנהדרין נצטרע דכתיב
22. תחטאני באוזב ואטהר תכבסני
ומשלג אלבין נסתלקה הימנו שכינה
דכתיב 23. השיבה לי ששון ישעך
רוח נדיבה תסמכני ופירשו ממנו
סנהדרין דכתי' 24. ישוּבוּ לִי יִרְאִיךָ
וּגו' ששה חדשים מנלן דכתי' 25.
והימים אשר מלך דוד על ישראל
ארבעים שנה כחברון

עין משפט
גד מצוה

ל ב א מיי פ"ד מהל' תשובה הלכה א':

תורה אור השלם

1. בחברון מלך על יהודה שבע שנים וישעה ה'דשים ובירושלם מלך שלשים ושלש שנה על כל ישראל ויהודה:

שמואל ב ה ה
2. עשה עמי את לטובה וְיָרָא שָׂנְאֵי יְהוָה בִּי אַתָּה ה' עֲרַתְנִי וְנַחֲמָנִי:
תהלים פו זי
3 שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם וְיָבֹאוּ מֶלֶךְ הַכְּבוֹד:
מי זיה מלך הכבוד ? עזוב וגבור ? גבור מלךמה:

תהלים כד ה-ח

4 שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד:
מי הוא זה מלך הכבוד ? עֲבָאוֹת הוֹדוּ מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה:

5 ה' אלהים אלהי תשב בני משיוחך וְכָרְהוּ אֶת־הַחֲסִידֵי דָוִד בְּיַבְרָק:

דברי הימים ב ו כב
6 וְבָא אֱלִישֶׁע דִּמְשֶׁק וְבן הַדָּד מֶלֶךְ אֲרָם חָלָה וַיֵּגַד לוֹ לְאֹמֶר בָּא אִישׁ הַאֱלֹהִים עִד הַהוּא:

מלכים ב ח ז

7 ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה נא המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך לא מנוח:
מלכים ב ו א

8 ויאמר נעמן הואל קח בכרים ויפרץ בו ויצר בכרים כסף בשני חרטים וישתי חלפות בכרים ויתן אל שני נעציו וישאו לפניו ויבא אל העפל ויחך מים ויפקד בנית וישלח את האַגָּשִׁים וילבדו והוא בא ויעמד אל אדניו ויאמר אליו אלישע מאין נחזו ויאמר לא הלק עבדך אנה וְאָנְהוּ וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֹא לְבִי הִלַּךְ בְּאִשֶׁר הִפֵּךְ אִישׁ מַעַל מִרְכַּבְתּוֹ לִקְרֹאתָ הַעַת לִקְחָת אֵת הַכֶּסֶף וְלִקְחָת בְּגָדִים וַיְהִי־וּכְרַמִּים וַיָּבֹאוּ וַיִּבְרְכוּ וַיִּבְרְכוּ אֲנִישֵׁי הָעִיר וַיִּצְרַע נַעֲמָן מִדַּבְּרֵךְ כֶּךָ וַיִּבְרַע עַל־עֵלְמֹם וַיֵּצֵא מִלְּפָנָיו מַצְרַע בַּשָּׂלֶג:

מלכים ב ה כג-כו

9 וְאֶרְבֶּעָה אֲנִישֵׁים הָיוּ מִצְרַעִים פָּתַח הַשָּׁעַר וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ מַה אֲנַחְנוּ יֹשְׁבִים פֹּה עַד מִתּוֹנֵ:
מלכים ב ז ג

10 וְאֱלִישֶׁע חָלָה אֵת חָלָיו אֲשֶׁר יָמוּת בּוֹ וַיִּרְדּוּ אֵלָיו יוֹאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיִּבֶךְ עַל פָּנָיו וַיֹּאמֶר אָבִי אָבִי רַבֵּן יִשְׂרָאֵל וַתִּפְשֹׁה:
מלכים ב יג יד
11 וַאֲבָרְהָם זָקֵן כָּאֲבָרְהָם וְיִי בָרַךְ אֵת אֲבָרְהָם כַּבֵּל:

בראשית כ א
12 וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֹּאמֶר לְיוֹסֵף הַנְּהַן

אֶבְרָךְ חֵלָה וַיִּחַק אֵת שְׁנֵי בָנָיו עִמּוֹ אֵת מְנַשֶׁה וְאֵת אֶפְרָיִם:
בראשית א ח ג
14 וַיִּפְּץ וְיִי אֲחֵם מִשֶׁם עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וַיַּחְדְּלוּ לִבְנֹת הָעִיר:
בראשית יח א

קז:

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

נחזרון מלך שבע שנים וששה חדשים.
מדהכל חשיב להו וצאדיך קרל לא חשיב להו ש"מ לא היה מלכותו שלימה שננטרע אותן ו' חדשים:
ה"ג אכל כחיי נבך אני מודיע ולא גרסינן לך:
כ"ד רננות.
בין תפלה תמנה ורנה איכא כ"ד:
וילך אלישע דמשק להיכא אול:
שואבת.
מגזנת מתכת בלא נגיעה כעין אותה שלועזין קלאמניס"ה בלע"ז ועל ידי אותה אכן העמיד עגלים של ירבעם צאזיר:
רצנן דחה מקמיה.
התלמידים דחה מישיבתו של אלישע:
זר ממנו.
מכלל דעד האידנא לא הוה זר:
הואל וקח.
השבע שאלישע שלחך:
ויפלר צו.
גחזי:
העם לקחם אס הכסף והבגדים וגו'.
שמנה דברים קא חשיב בהאי קרל:
וגחזי מי שקל כולי האי.
מנעמן כסף ובגדים הוא דשקל דכתיב ויזר ככרים וגו':
אוסה עשה.
היה אלישע עוסק בפרק שמונה שרצים אמר לו הגיע עת ליעול שזר פרק שמונה שרצים שעסקתי וכו' ולהכי כתב בהאי קרל שמונה דברים כנגד אותו פרק כלומר בכסף ובגדים שקבלת ממנו מנעמן סבור אתה לקנות דברים הללו להיותם לך שזר שמונה שרצים:
ז' יזר.
מאותו אס מרחיקה ממנו לגמרי ממעט ישיבת עולם ואס מקרבה לגמרי צל לדי איסור שאינו יכול לכזוש יזרו מדבר עזירה:
סיווק ואשכ.
דעמן קלה ואס תדחה אותם מטרדן מן העולם:
חלה.
חד.
חליו חרי.
אשר ימות צו תלת:
צעא רחמי דלהוי חולשא.
כדי שיהא פנאי לצניו לצלל כל אחד ואחד ממקומו להיות עליו צשעת מיתה סכין שרואין שנפל למטה יודעין שימות ומתקלצין וצאזין:
מספת.
מתרפא:
בתנ"י לא ידון רוחי לא דין ולא רוח.
שאין עומדין דצין ואין להס רוח להיות עם הדקיקים שיז להס חלק:
ויפץ ופ' א' אוסס ומשס הפיפס.
ויפץ צעולס הזה ומשס הפיפס צעולס הבא:
אלו ואלו.
אנשי דור המצול ואנשי סדום וצחדל פליג ר' נחמיה:

רשעים
לחסדי דויד עבדך מיד נענה כאותה שעה נהפכו פני שונאי דוד כשולי קדירה וידעו כל ישראל שמחל לו הקב"ה על אותו העון גחזי דכתיב א"כ וילך אלישע דמשק להיכא אזל א"ר יוחנן שהלך להחזיר גחזי בתשובה ולא חזר אמר לו חזור בך אמר לו כך מקובלני ממך א"כ החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה מאי עבד איכא דאמרי אבן שואבת תלה לחטאת ירבעם והעמידה בין שמים לארץ ואיכא דאמרי שם חקק בפיה והיתה מכרות ואומרת אנכי ולא יהיה לך וא"ד רבנן דחה מקמיה שנאמר ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה [נא] המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך צר ממנו מכלל דעד השתא לא הוו (פיישי) [צר] תנו רבנן לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת לא כאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידים א גחזי דכתיב ויאמר נעמן הוואל א קח ככרים (ויפצר) [ויפרץ] בו ויצר ככרים כסף וגו' ויאמר אליו אלישע מאין גחזי ויאמר לא הלך עבדך אנה ואנה ויאמר אליו לא לבי הלך כאשר הפך איש מעל מרכבתו לקראתך העת לקחת את הכסף ולקחת בגדים וייתים וכרמים וצאן ובקר ועבדים ושפחות ומי שקל כולי האי כסף ובגדים הוא דשקל אמר רבי יצחק באותה שעה היה אלישע יושב ודורש בשמונה שרצים נעמן שר צבא מלך ארם היה מצורע אמרה ליה ההיא רביתא דאישתבאי מארעא ישראל אי אזלת לגבי אלישע מסי לך כי אתא א"ל זיל טבול בירדן א"ל אחוכי קא מחייבת בי אמרי ליה הנהו דהוו בהדיה מאי נפקא לך מינה זיל נסי אזל וטבל בירדנא ואיתסי אתא אייתי ליה כל הני דנקיט לא צבי לקבולי מיניה גחזי איפטר מקמיה אלישע אזל שקל מאי דשקל ואפקיד כי אתא חזייה אלישע לצרעת דהוה פרחא עילויה רישיה א"ל רשע הניע עת ליטול שכר שמנה שרצים וצרעת נעמן הדבק בך ובזרעך עד עולם ויצא מלפניו מצורע כשלו:
אורבעה אנשים היו מצורעים פתח השער אמר ר' יוחנן גחזי ושלשה בניו:
א רבי יהושע בן פרחיה מאי הוא כדקמליניהו ינאי מלכא לרבנן אזל רבי יהושע בן פרחיה וישו לאלכסנדריא של מצרים כי הוה שלמא שלח ל' שמעון בן שטח מיני ירושלים עיר הקודש ליכי אלכסנדריא אמר כמה יפה אכסניא זו אמר ל' רבי עיניה טרוטות אמר ל' רשע בכך אתה עוסק אפיק ארבע מאה שיפורי ושמתיה אתא לקמיה כמה זמנין אמר ל' קבלן לא הוה קא משגח ביה יומא חד הוה קא קרי קריאת שמע אתא לקמיה סבר לקבולי אחוי ל' בידיה הוא סבר מידחא דחי ל' אזל זקף לבינתא והשתחוה לה אמר ליה הדר בך אמר ליה כך מקובלני ממך כל החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה א ואמר מר ישו הגוצרי כישף והסית והדיח את ישראל א:
תניא א"ר שמעון בן אלעזר יצר תינוק ואשה תהא שמאל דוחה וימין מקרבת א ואלישע חלה את חליו וגו' א עד אברהם לא היה זקנה כל דחזי לאברהם אמר האי יצחק כל דחזי ליצחק אמר האי אברהם בעא אברהם רחמי דליהוי ליה זקנה שנאמר ו אברהם זקן בא בימים עד יעקב לא הוה חולשא בעא רחמי והוה חולשא שנאמר ויאמר ליוסף הנה אביך חולה עד אלישע לא הוה איניש חליש א דמיתפח ואתא אלישע ובעא רחמי ואיתפח שנא' ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו א:
בתנ"י דור המבול אין להם חלק לעוה"ב ואין עומדין בדין שנא' ואלו רוחי באדם לעולם לא דין ולא רוח דור הפלגה אין להם חלק לעולם הבא שנאמר ויפץ ה' אותם משם על פני כל הארץ א (וכתיב ומשם הפיצם) ויפץ ה' אותם בעוה"ז ומשם הפיצם ה' לעולם הבא אנשי סדום אין להם חלק לעולם הבא שנא' ו אנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד רעים בעולם הזה וחטאים לעולם הבא אבל עומדין בדין ר' נחמיה אומר אלו ואלו אין עומדין בדין שנאמר על כן לא יקומו רשעים

דוד כשולי קדירה וידעו כל ישראל שמחל לו הקב"ה על אותו העון גחזי דכתיב א"כ וילך אלישע דמשק להיכא אזל א"ר יוחנן שהלך להחזיר גחזי בתשובה ולא חזר אמר לו חזור בך אמר לו כך מקובלני ממך א"כ החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה מאי עבד איכא דאמרי אבן שואבת תלה לחטאת ירבעם והעמידה בין שמים לארץ ואיכא דאמרי שם חקק בפיה והיתה מכרות ואומרת אנכי ולא יהיה לך וא"ד רבנן דחה מקמיה שנאמר ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה [נא] המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך צר ממנו מכלל דעד השתא לא הוו (פיישי) [צר] תנו רבנן לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת לא כאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידים א גחזי דכתיב ויאמר נעמן הוואל א קח ככרים (ויפצר) [ויפרץ] בו ויצר ככרים כסף וגו' ויאמר אליו אלישע מאין גחזי ויאמר לא הלך עבדך אנה ואנה ויאמר אליו לא לבי הלך כאשר הפך איש מעל מרכבתו לקראתך העת לקחת את הכסף ולקחת בגדים וייתים וכרמים וצאן ובקר ועבדים ושפחות ומי שקל כולי האי כסף ובגדים הוא דשקל אמר רבי יצחק באותה שעה היה אלישע יושב ודורש בשמונה שרצים נעמן שר צבא מלך ארם היה מצורע אמרה ליה ההיא רביתא דאישתבאי מארעא ישראל אי אזלת לגבי אלישע מסי לך כי אתא א"ל זיל טבול בירדן א"ל אחוכי קא מחייבת בי אמרי ליה הנהו דהוו בהדיה מאי נפקא לך מינה זיל נסי אזל וטבל בירדנא ואיתסי אתא אייתי ליה כל הני דנקיט לא צבי לקבולי מיניה גחזי איפטר מקמיה אלישע אזל שקל מאי דשקל ואפקיד כי אתא חזייה אלישע לצרעת דהוה פרחא עילויה רישיה א"ל רשע הניע עת ליטול שכר שמנה שרצים וצרעת נעמן הדבק בך ובזרעך עד עולם ויצא מלפניו מצורע כשלו:
אורבעה אנשים היו מצורעים פתח השער אמר ר' יוחנן גחזי ושלשה בניו:
א רבי יהושע בן פרחיה מאי הוא כדקמליניהו ינאי מלכא לרבנן אזל רבי יהושע בן פרחיה וישו לאלכסנדריא של מצרים כי הוה שלמא שלח ל' שמעון בן שטח מיני ירושלים עיר הקודש ליכי אלכסנדריא אמר כמה יפה אכסניא זו אמר ל' רבי עיניה טרוטות אמר ל' רשע בכך אתה עוסק אפיק ארבע מאה שיפורי ושמתיה אתא לקמיה כמה זמנין אמר ל' קבלן לא הוה קא משגח ביה יומא חד הוה קא קרי קריאת שמע אתא לקמיה סבר לקבולי אחוי ל' בידיה הוא סבר מידחא דחי ל' אזל זקף לבינתא והשתחוה לה אמר ליה הדר בך אמר ליה כך מקובלני ממך כל החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה א ואמר מר ישו הגוצרי כישף והסית והדיח את ישראל א:
תניא א"ר שמעון בן אלעזר יצר תינוק ואשה תהא שמאל דוחה וימין מקרבת א ואלישע חלה את חליו וגו' א עד אברהם לא היה זקנה כל דחזי לאברהם אמר האי יצחק כל דחזי ליצחק אמר האי אברהם בעא אברהם רחמי דליהוי ליה זקנה שנאמר ו אברהם זקן בא בימים עד יעקב לא הוה חולשא בעא רחמי והוה חולשא שנאמר ויאמר ליוסף הנה אביך חולה עד אלישע לא הוה איניש חליש א דמיתפח ואתא אלישע ובעא רחמי ואיתפח שנא' ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו א:
בתנ"י דור המבול אין להם חלק לעוה"ב ואין עומדין בדין שנא' ואלו רוחי באדם לעולם לא דין ולא רוח דור הפלגה אין להם חלק לעולם הבא שנאמר ויפץ ה' אותם משם על פני כל הארץ א (וכתיב ומשם הפיצם) ויפץ ה' אותם בעוה"ז ומשם הפיצם ה' לעולם הבא אנשי סדום אין להם חלק לעולם הבא שנא' ו אנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד רעים בעולם הזה וחטאים לעולם הבא אבל עומדין בדין ר' נחמיה אומר אלו ואלו אין עומדין בדין שנאמר על כן לא יקומו רשעים

דוד כשולי קדירה וידעו כל ישראל שמחל לו הקב"ה על אותו העון גחזי דכתיב א"כ וילך אלישע דמשק להיכא אזל א"ר יוחנן שהלך להחזיר גחזי בתשובה ולא חזר אמר לו חזור בך אמר לו כך מקובלני ממך א"כ החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה מאי עבד איכא דאמרי אבן שואבת תלה לחטאת ירבעם והעמידה בין שמים לארץ ואיכא דאמרי שם חקק בפיה והיתה מכרות ואומרת אנכי ולא יהיה לך וא"ד רבנן דחה מקמיה שנאמר ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה [נא] המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך צר ממנו מכלל דעד השתא לא הוו (פיישי) [צר] תנו רבנן לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת לא כאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידים א גחזי דכתיב ויאמר נעמן הוואל א קח ככרים (ויפצר) [ויפרץ] בו ויצר ככרים כסף וגו' ויאמר אליו אלישע מאין גחזי ויאמר לא הלך עבדך אנה ואנה ויאמר אליו לא לבי הלך כאשר הפך איש מעל מרכבתו לקראתך העת לקחת את הכסף ולקחת בגדים וייתים וכרמים וצאן ובקר ועבדים ושפחות ומי שקל כולי האי כסף ובגדים הוא דשקל אמר רבי יצחק באותה שעה היה אלישע יושב ודורש בשמונה שרצים נעמן שר צבא מלך ארם היה מצורע אמרה ליה ההיא רביתא דאישתבאי מארעא ישראל אי אזלת לגבי אלישע מסי לך כי אתא א"ל זיל טבול בירדן א"ל אחוכי קא מחייבת בי אמרי ליה הנהו דהוו בהדיה מאי נפקא לך מינה זיל נסי אזל וטבל בירדנא ואיתסי אתא אייתי ליה כל הני דנקיט לא צבי לקבולי מיניה גחזי איפטר מקמיה אלישע אזל שקל מאי דשקל ואפקיד כי אתא חזייה אלישע לצרעת דהוה פרחא עילויה רישיה א"ל רשע הניע עת ליטול שכר שמנה שרצים וצרעת נעמן הדבק בך ובזרעך עד עולם ויצא מלפניו מצורע כשלו:
אורבעה אנשים היו מצורעים פתח השער אמר ר' יוחנן גחזי ושלשה בניו:
א רבי יהושע בן פרחיה מאי הוא כדקמליניהו ינאי מלכא לרבנן אזל רבי יהושע בן פרחיה וישו לאלכסנדריא של מצרים כי הוה שלמא שלח ל' שמעון בן שטח מיני ירושלים עיר הקודש ליכי אלכסנדריא אמר כמה יפה אכסניא זו אמר ל' רבי עיניה טרוטות אמר ל' רשע בכך אתה עוסק אפיק ארבע מאה שיפורי ושמתיה אתא לקמיה כמה זמנין אמר ל' קבלן לא הוה קא משגח ביה יומא חד הוה קא קרי קריאת שמע אתא לקמיה סבר לקבולי אחוי ל' בידיה הוא סבר מידחא דחי ל' אזל זקף לבינתא והשתחוה לה אמר ליה הדר בך אמר ליה כך מקובלני ממך כל החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה א ואמר מר ישו הגוצרי כישף והסית והדיח את ישראל א:
תניא א"ר שמעון בן אלעזר יצר תינוק ואשה תהא שמאל דוחה וימין מקרבת א ואלישע חלה את חליו וגו' א עד אברהם לא היה זקנה כל דחזי לאברהם אמר האי יצחק כל דחזי ליצחק אמר האי אברהם בעא אברהם רחמי דליהוי ליה זקנה שנאמר ו אברהם זקן בא בימים עד יעקב לא הוה חולשא בעא רחמי והוה חולשא שנאמר ויאמר ליוסף הנה אביך חולה עד אלישע לא הוה איניש חליש א דמיתפח ואתא אלישע ובעא רחמי ואיתפח שנא' ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו א:
בתנ"י דור המבול אין להם חלק לעוה"ב ואין עומדין בדין שנא' ואלו רוחי באדם לעולם לא דין ולא רוח דור הפלגה אין להם חלק לעולם הבא שנאמר ויפץ ה' אותם משם על פני כל הארץ א (וכתיב ומשם הפיצם) ויפץ ה' אותם בעוה"ז ומשם הפיצם ה' לעולם הבא אנשי סדום אין להם חלק לעולם הבא שנא' ו אנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד רעים בעולם הזה וחטאים לעולם הבא אבל עומדין בדין ר' נחמיה אומר אלו ואלו אין עומדין בדין שנאמר על כן לא יקומו רשעים

דוד כשולי קדירה וידעו כל ישראל שמחל לו הקב"ה על אותו העון גחזי דכתיב א"כ וילך אלישע דמשק להיכא אזל א"ר יוחנן שהלך להחזיר גחזי בתשובה ולא חזר אמר לו חזור בך אמר לו כך מקובלני ממך א"כ החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה מאי עבד איכא דאמרי אבן שואבת תלה לחטאת ירבעם והעמידה בין שמים לארץ ואיכא דאמרי שם חקק בפיה והיתה מכרות ואומרת אנכי ולא יהיה לך וא"ד רבנן דחה מקמיה שנאמר ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה [נא] המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך צר ממנו מכלל דעד השתא לא הוו (פיישי) [צר] תנו רבנן לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת לא כאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידים א גחזי דכתיב ויאמר נעמן הוואל א קח ככרים (ויפצר) [ויפרץ] בו ויצר ככרים כסף וגו' ויאמר אליו אלישע מאין גחזי ויאמר לא הלך עבדך אנה ואנה ויאמר אליו לא לבי הלך כאשר הפך איש מעל מרכבתו לקראתך העת לקחת את הכסף ולקחת בגדים וייתים וכרמים וצאן ובקר ועבדים ושפחות ומי שקל כולי האי כסף ובגדים הוא דשקל אמר רבי יצחק באותה שעה היה אלישע יושב ודורש בשמונה שרצים נעמן שר צבא מלך ארם היה מצורע אמרה ליה ההיא רביתא דאישתבאי מארעא ישראל אי אזלת לגבי אלישע מסי לך כי אתא א"ל זיל טבול בירדן א"ל אחוכי קא מחייבת בי אמרי ליה הנהו דהוו בהדיה מאי נפקא לך מינה זיל נסי אזל וטבל בירדנא ואיתסי אתא אייתי ליה כל הני דנקיט לא צבי לקבולי מיניה גחזי איפטר מקמיה אלישע אזל שקל מאי דשקל ואפקיד כי אתא חזייה אלישע לצרעת דהוה פרחא עילויה רישיה א"ל רשע הניע עת ליטול שכר שמנה שרצים וצרעת נעמן הדבק בך ובזרעך עד עולם ויצא מלפניו מצורע כשלו:
אורבעה אנשים היו מצורעים פתח השער אמר ר' יוחנן גחזי ושלשה בניו:
א רבי יהושע בן פרחיה מאי הוא כדקמליניהו ינאי מלכא לרבנן אזל רבי יהושע בן פרחיה וישו לאלכסנדריא של מצרים כי הוה שלמא שלח ל' שמעון בן שטח מיני ירושלים עיר הקודש ליכי אלכסנדריא אמר כמה יפה אכסניא זו אמר ל' רבי עיניה טרוטות אמר ל' רשע בכך אתה עוסק אפיק ארבע מאה שיפורי ושמתיה אתא לקמיה כמה זמנין אמר ל' קבלן לא הוה קא משגח ביה יומא חד הוה קא קרי קריאת שמע אתא לקמיה סבר לקבולי אחוי ל' בידיה הוא סבר מידחא דחי ל' אזל זקף לבינתא והשתחוה לה אמר ליה הדר בך אמר ליה כך מקובלני ממך כל החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה א ואמר מר ישו הגוצרי כישף והסית והדיח את ישראל א:
תניא א"ר שמעון בן אלעזר יצר תינוק ואשה תהא שמאל דוחה וימין מקרבת א ואלישע חלה את חליו וגו' א עד אברהם לא היה זקנה כל דחזי לאברהם אמר האי יצחק כל דחזי ליצחק אמר האי אברהם בעא אברהם רחמי דליהוי ליה זקנה שנאמר ו אברהם זקן בא בימים עד יעקב לא הוה חולשא בעא רחמי והוה חולשא שנאמר ויאמר ליוסף הנה אביך חולה עד אלישע לא הוה איניש חליש א דמיתפח ואתא אלישע ובעא רחמי ואיתפח שנא' ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו א:
בתנ"י דור המבול אין להם חלק לעוה"ב ואין עומדין בדין שנא' ואלו רוחי באדם לעולם לא דין ולא רוח דור הפלגה אין להם חלק לעולם הבא שנאמר ויפץ ה' אותם משם על פני כל הארץ א (וכתיב ומשם הפיצם) ויפץ ה' אותם בעוה"ז ומשם הפיצם ה' לעולם הבא אנשי סדום אין להם חלק לעולם הבא שנא' ו אנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד רעים בעולם הזה וחטאים לעולם הבא אבל עומדין בדין ר' נחמיה אומר אלו ואלו אין עומדין בדין שנאמר על כן לא יקומו רשעים

דוד כשולי קדירה וידעו כל ישראל שמחל לו הקב"ה על אותו העון גחזי דכתיב א"כ וילך אלישע דמשק להיכא אזל א"ר יוחנן שהלך להחזיר גחזי בתשובה ולא חזר אמר לו חזור בך אמר לו כך מקובלני ממך א"כ החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה מאי עבד איכא דאמרי אבן שואבת תלה לחטאת ירבעם והעמידה בין שמים לארץ ואיכא דאמרי שם חקק בפיה והיתה מכרות ואומרת אנכי ולא יהיה לך וא"ד רבנן דחה מקמיה שנאמר ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה [נא] המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך צר ממנו מכלל דעד השתא לא הוו (פיישי) [צר] תנו רבנן לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת לא כאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידים א גחזי דכתיב ויאמר נעמן הוואל א קח ככרים (ויפצר) [ויפרץ] בו ויצר ככרים כסף וגו' ויאמר אליו אלישע מאין גחזי ויאמר לא הלך עבדך אנה ואנה ויאמר אליו לא לבי הלך כאשר הפך איש מעל מרכבתו לקראתך העת לקחת את הכסף ולקחת בגדים וייתים וכרמים וצאן ובקר ועבדים ושפחות ומי שקל כולי האי כסף ובגדים הוא דשקל אמר רבי יצחק באותה שעה היה אלישע יושב ודורש בשמונה שרצים נעמן שר צבא מלך ארם היה מצורע אמרה ליה ההיא רביתא דאישתבאי מארעא ישראל אי אזלת לגבי אלישע מסי לך כי אתא א"ל זיל טבול בירדן א"ל אחוכי קא מחייבת בי אמרי ליה הנהו דהוו בהדיה מאי נפקא לך מינה זיל נסי אזל וטבל בירדנא ואיתסי אתא אייתי ליה כל הני דנקיט לא צבי לקבולי מיניה גחזי איפטר מקמיה אלישע אזל שקל מאי דשקל ואפקיד כי אתא חזייה אלישע לצרעת דהוה פרחא עילויה רישיה א"ל רשע הניע עת ליטול שכר שמנה שרצים וצרעת נעמן הדבק בך ובזרעך עד עולם ויצא מלפניו מצורע כשלו:
אורבעה אנשים היו מצורעים פתח השער אמר ר' יוחנן גחזי ושלשה בניו:
א רבי יהושע בן פרחיה מאי הוא כדקמליניהו ינאי מלכא לרבנן אזל רבי יהושע בן פרחיה וישו לאלכסנדריא של מצרים כי הוה שלמא שלח ל' שמעון בן שטח מיני ירושלים עיר הקודש ליכי אלכסנדריא אמר כמה יפה אכסניא זו אמר ל' רבי עיניה טרוטות אמר ל' רשע בכך אתה עוסק אפיק ארבע מאה שיפורי ושמתיה אתא לקמיה כמה זמנין אמר ל' קבלן לא הוה קא משגח ביה יומא חד הוה קא קרי קריאת שמע אתא לקמיה סבר לקבולי אחוי ל' בידיה הוא סבר מידחא דחי ל' אזל זקף לבינתא והשתחוה לה אמר ליה הדר בך אמר ליה כך מקובלני ממך כל החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה א ואמר מר ישו הגוצרי כישף והסית והדיח את ישראל א:
תניא א"ר שמעון בן אלעזר יצר תינוק ואשה תהא שמאל דוחה וימין מקרבת א ואלישע חלה את חליו וגו' א עד אברהם לא היה זקנה כל דחזי לאברהם אמר האי יצחק כל דחזי ליצחק אמר האי אברהם בעא אברהם רחמי דליהוי ליה זקנה שנאמר ו אברהם זקן בא בימים עד יעקב לא הוה חולשא בעא רחמי והוה חולשא שנאמר ויאמר ליוסף הנה אביך חולה עד אלישע לא הוה איניש חליש א דמיתפח ואתא אלישע ובעא רחמי ואיתפח שנא' ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו א:
בתנ"י דור המבול אין להם חלק לעוה"ב ואין עומדין בדין שנא' ואלו רוחי באדם לעולם לא דין ולא רוח דור הפלגה אין להם חלק לעולם הבא שנאמר ויפץ ה' אותם משם על פני כל הארץ א (וכתיב ומשם הפיצם) ויפץ ה' אותם בעוה"ז ומשם הפיצם ה' לעולם הבא אנשי סדום אין להם חלק לעולם הבא שנא' ו אנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד רעים בעולם הזה וחטאים לעולם הבא אבל עומדין בדין ר' נחמיה אומר אלו ואלו אין עומדין בדין שנאמר על כן לא יקומו רשעים

דוד כשולי קדירה וידעו כל ישראל שמחל לו הקב"ה על אותו העון גחזי דכתיב א"כ וילך אלישע דמשק להיכא אזל א"ר יוחנן שהלך להחזיר גחזי בתשובה ולא חזר אמר לו חזור בך אמר לו כך מקובלני ממך א"כ החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה מאי עבד איכא דאמרי אבן שואבת תלה לחטאת ירבעם והעמידה בין שמים לארץ ואיכא דאמרי שם חקק בפיה והיתה מכרות ואומרת אנכי ולא יהיה לך וא"ד רבנן דחה מקמיה שנאמר ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה [נא] המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך צר ממנו מכלל דעד השתא לא הוו (פיישי) [צר] תנו רבנן לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת לא כאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידים א גחזי דכתיב ויאמר נעמן הוואל א קח ככרים (ויפצר) [ויפרץ] בו ויצר ככרים כסף וגו' ויאמר אליו אלישע מאין גחזי ויאמר לא הלך עבדך אנה ואנה ויאמר אליו לא לבי הלך כאשר הפך איש מעל מרכבתו לקראתך העת לקחת את הכסף ולקחת בגדים וייתים וכרמים וצאן ובקר ועבדים ושפחות ומי שקל כולי האי כסף ובגדים הוא דשקל אמר רבי יצחק באותה שעה היה אלישע יושב ודורש בשמונה שרצים נעמן שר צבא מלך ארם היה מצורע אמרה ליה ההיא רביתא דאישתבאי מארעא ישראל אי אזלת לגבי אלישע מסי לך כי אתא א"ל זיל טבול בירדן א"ל אחוכי קא מחייבת בי אמרי ליה הנהו דהוו בהדיה מאי נפקא לך מינה זיל נסי אזל וטבל בירדנא ואיתסי אתא אייתי ליה כל הני דנקיט לא צבי לקבולי מיניה גחזי איפטר מקמיה אלישע אזל שקל מאי דשקל ואפקיד כי אתא חזייה אלישע לצרעת דהוה פרחא עילויה רישיה א"ל רשע הניע עת ליטול שכר שמנה שרצים וצרעת נעמן הדבק בך ובזרעך עד עולם ויצא מלפניו מצורע כשלו:
אורבעה אנשים היו מצורעים פתח השער אמר ר' יוחנן גחזי ושלשה בניו:
א רבי יהושע בן פרחיה מאי הוא כדקמליניהו ינאי מלכא לרבנן אזל רבי יהושע בן פרחיה וישו לאלכסנדריא של מצרים כי הוה שלמא שלח ל' שמעון בן שטח מיני ירושלים עיר הקודש ליכי אלכסנדריא אמר כמה יפה אכסניא זו אמר ל' רבי עיניה טרוטות אמר ל' רשע בכך אתה עוסק אפיק ארבע מאה שיפורי ושמתיה אתא לקמיה כמה זמנין אמר ל' קבלן לא הוה קא משגח ביה יומא חד הוה קא קרי קריאת שמע אתא לקמיה סבר לקבולי אחוי ל' בידיה הוא סבר מידחא דחי ל' אזל זקף לבינתא והשתחוה לה אמר ליה הדר בך אמר ליה כך מקובלני ממך כל החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה א ואמר מר ישו הגוצרי כישף והסית והדיח את ישראל א:
תניא א"ר שמעון בן אלעזר יצר תינוק ואשה תהא שמאל דוחה וימין מקרבת א ואלישע חלה את חליו וגו' א עד אברהם לא היה זקנה כל דחזי לאברהם אמר האי יצחק כל דחזי ליצחק אמר האי אברהם בעא אברהם רחמי דליהוי ליה זקנה שנאמר ו אברהם זקן בא בימים עד יעקב לא הוה חולשא בעא רחמי והוה חולשא שנאמר ויאמר ליוסף הנה אביך חולה עד אלישע לא הוה איניש חליש א דמיתפח ואתא אלישע ובעא רחמי ואיתפח שנא' ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו א:
בתנ"י דור המבול אין להם חלק לעוה"ב ואין עומדין בדין שנא' ואלו רוחי באדם לעולם לא דין ולא רוח דור הפלגה אין להם חלק לעולם הבא שנאמר ויפץ ה' אותם משם על פני כל הארץ א (וכתיב ומשם הפיצם) ויפץ ה' אותם בעוה"ז ומשם הפיצם ה' לעולם הבא אנשי סדום אין להם חלק לעולם הבא שנא' ו אנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד רעים בעולם הזה וחטאים לעולם הבא אבל עומדין בדין ר' נחמיה אומר אלו ואלו אין עומדין בדין שנאמר על כן לא יקומו רשעים

דוד כשולי קדירה וידע

